

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 130/06
28.06.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Весне Поповић, Јасминке Станојевић, Браниславе Апостоловић и Миломира Николића, чланова већа, у парници тужиоца АА, са привременим боравиштем у ББ, чији је пуномоћник АБ адвокат, против тужене Републике Србије - МУП Републике Србије - ОУП Крагујевац, кога заступа Републички јавни правобранилац, ради чинидбе, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Округног суда у Крагујевцу Гж.бр.412/05 од 18.8.2005. године, у седници одржаној на дан 28.6.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Округног суда у Крагујевцу Гж.бр.412/05 од 18.8.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Округног суда у Крагујевцу Гж.бр. 412/05 од 18.8.2005. године одбијена је као неоснована тужбена жалба и потврђена пресуда Општинског суда у Крагујевцу П.бр. 1575/03 од 30.9.2004. године којом је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да тужиоцу врати његово возило у државину и то путничко возило марке "ВВ" регистарске ознаке гг, броја шасије и мотора ближе наведених у изреци пресуде и да се тужени ове обавезе може ослободити плаћањем тужиоцу динарске противвредности наведеног возила колико буде износила на дан исплате са царином и припадајућим порезом на промет и којом је ставом другим изреке, обавезан тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену благовремено је изјавио ревизију тужилац побијајући је због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу чл. 386. ЗПП, ("Службени лист СФРЈ", бр. 4/77... "Службени лист СРЈ", бр. 15/98 и 3/02) који се на конкретан случај примењује на основу овлашћења из чл. 491. ст. 4. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 125/2004), Врховни суд је нашао да тужбена ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 354. ст. 2. тач. 11. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из тач. 14. тог става, на чије постојање тужилац указује у ревизији, јер побијане пресуде садрже разлоге о свим одлучним чињеницама, сагласно утврђеном чињеничном стању и изведеним доказима а у побијаној пресуди оцењени су жалбени наводи тужиоца који су од одлучног значаја.

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је спорно возило купио по уговору о купопродаји бр. 646 дана 31.7.2002. године посредством "ДД" од ЋЋ као продавца, у чије име је уговор потписао њен пуномоћник ЕЕ на основу овереног овлашћења код СО ЖЖ. Ово возило од тужиоца је одузето дана 27.3.2003. године као и саобраћајна дозвола на име ЋЋ и тужиоцу издата потврда о привремено одузетим предметима. СУП Крагујевац је вршио проверу посредством Националног бироа Интерпола и на основу депеше бр. 8591 од 10.4.2003. године утврдио да је ово возило украдено у Бугарској дана 21.6.1996. године на основу података добијених од полиције у Бугарској и осигуравач возила "33" из Софије је оштећеном власнику исплатио осигурање на основу поднете пријаве полицији од 21.6.1996. године. Органи тужене предали су возило опуномоћнику бугарског осигуравајућег друштва "33" из Софије дана 5.5.2003. године, односно пре подношења тужбе у овој парници.

У поступку понављања поступка по службеној дужности поништена је саобраћајна дозвола на име ЋЋ са роком важења до 28.2.2003. године и одузете су регистарске таблице за спорно возило а одбијен је њен захтев за регистрацију овог возила регистарске ознаке __ као неоснован. Против тужиоца није покренут кривични поступак и против њега у року од 3 месеца од дана одузимања возила није поднета кривична пријава надлежном државном тужиоцу.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да тужбени захтев тужиоца није основан због чега је одбијен. Иако против тужиоца није покренут кривични поступак ни поднета кривична пријава у року од 3 месеца рачунајући од дана одузимања возила, тужена односно њен

орган нису у обавези да тужиоцу као држаоцу возила у моменту одузимања возило врате, како је то прописано чл. 238. ст. 2. ЗКП на коју се тужилац позива у тужби. Примени ове одредбе имало би места само за случај да се возило пре подношења тужбе и то 5.5.2003. године предао овлашћеном представнику осигурања и не налази се у притежању - државини тужене да би тужилац аналогном применом одредбе чл. 37. Закона о основама својинско правних односа као његов власник односно држалац могао тражити да му се возило врати.

Није основано истицање тужиоца у ревизији о погрешној примени материјалног права пошто је тужилац свој тужбени захтев засновао на одредби чл. 238. ст. 2. ЗКП, а не на одредби чл. 37. Закона о основама својинско правних односа, јер одредба чл. 238. ст. 2. ЗКП представља *lex specialis* због кога је тужбени захтев тужиоца требало усвојити.

Ово, због тога што је одредбом чл. 238. ст. 2. ЗКП прописано да су органи унутрашњих послова дужни да привремено одузете предмете одмах врате власнику или држаоцу ако кривични поступак не буде покренут односно ако у року од 3 месеца не поднесу кривичну пријаву надлежном државном тужиоцу. Одредба чл. 238. ст. 2. ЗКП подразумева враћање власнику или држаоцу. У поступку је утврђено да тужилац није власник возила у смислу чл. 31. Закона о основама својинско правних односа да би у смислу чл. 37. истог Закона имао право на повраћај индивидуално одређене ствари од лица код кога се та ствар налази. Под државином у смислу чл. 238. ст. 2. ЗКП подразумева се законита и савесна државина (државина заснована на пуноважном правном основу који је потребан за стицање права својине иако ствар није прибављена силом, преваром или злоупотребом поверења, односно ако држалац не зна или не може знати да ствар коју држи није његова). Према томе, под држаоцем из ове одредбе сматра се сваки држалац који има такву државину која је подобна за стицање права својине. Тужичева државина, како је то у поступку утврђено, није подобна за стицање права својине па тужиоцу као купцу аутомобила купљеног од невластника не може се досудити предаја аутомобила одузетог од стране надлежног органа (МУП) јер тужилац није предпостављени власник из чл. 41. ст. 1. Закона о основама својинско правних односа нити законит и савестан држалац из чл. 238. ст. 2. ЗКП.

Како се осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, Врховни суд је одбио као неосновану тужичеву ревизију и одлучио као у изреци применом чл. 393. ЗПП.

Председник већа-судија,

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

сд